

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

C 93 prof
M 13.

LISTY

filologické a paedagogické.

Vydávají se
nákladem Jednoty českých filologů v Praze.

Odpovědní redaktoři
J. KVIČALA, J. GEBAUER, J. KRÁL.

ROČNÍK TRINÁCTÝ

V PRAZE.
Tiskem dra. Edvarda Grégra.
1886.

PA 9
L 5
1886
MAIN

Obsah ročníku třináctého.

Pojednání.

	Strana
Exegetické příspěvky k Lukanovi. Napsal K. Cumpfe	1— 12
Miscellanea critica. Scripsit Robertus Novák	12— 19
Některé myšlenky o vývoji metrické formy. Napsal J. Zubatý	19— 35
O určitých a neurčitých přídavných jménech. Napsal Em. Kovář	36— 48
O koncovkách praes. sing. 1. -im, -am v češtině. Napsal dr. Václav Vondrák	43— 55
Klasobraní po rukopisích.	
XIX. a XX. Z Passionalu Musejního. Podává J. Lego	55—61 a 232—238
XXI. Brněnáký zlomek „Růžové zahrady“ (?). Od J. Truhláře	307—308
XXII. Z Passionalu Musejního. Podává J. Lego a (od rkp. str. 340) J. Hanuš	308—316
XXIII. Z Passionalu Musejního. Podává J. Hanuš	435—446
Nové instrukce o vyučování latině na nižším gymnasiu. Podává K. Doucha	61— 72
Příspěvky k archaeologii umění. Podává Hynek Vysoký	81—93 a 341—354
Ad Ammianum Marcellinum. Scripsit Robertus Novák	93— 99
Liviana. Scripsit Robertus Novák	99—101
Královská řeč v Sofokleově Oidipu Králi v. 216—275. Rozebírá Vojtěch Kebrle	101—117
Příspěvky kritické k Aeneidě. Podává J. Kvičala	117—134
Výklady některých sporných míst Xenofontovy Anabase. Podává Karel Neudörfl	134—141
Zjevení sv. Brigitty v literatuře české. Napsal Jos. Hanuš	141—157, 210—232 a 426—434
Příspěvky ke slovanskému jazykozpytu. Sepsal Ant. Matzenauer	161—193
Vývod a pořad starších Achaimenovců. Podává dr. J. V. Prášek	194—202
Ad Frontonem. Scripsit Robertus Novák	202—207
Příspěvky k výkladu oskických nápisů. Napsal Jos. Zubatý	207—210
Instrumental plur. kmenů na -o- v jazycích árských. Napsal Josef Zubatý	241—251
Ke kořennému stupňování perfekta. Napsal Josef Zubatý	251—253
Part. praet. pass. sloves intransitivních ve slovanských nářečích. Napsal J. Polívka	253—257
Úvaha o cestopisu Harantové. Od dra. M. Rypla	257—280
Tvaroslovné výklady a doklady ke slovesům třídy IV, VI a bezpříznakým. Podává J. Gebauer	280—307
O novějších výkladech saturnského verše. Napsal Jos. Zubatý	321—337
Ad Catullum. Scripsit Robertus Novák	337—340
O novějších výzkumech, týkajících se tvarosloví attického nářečí. Od Jos. Krále	354—359

De Platonis codice Lobkoviensi. Scripsit Iosephus Král . . .	359—360
Ad scriptores historiae Augustae. Scripsit Robertus Novák . . .	360—363
K baltsko-slovanské deklinaci. Napsal Jos. Zubatý	363—371
Skladba adjektiva českého, zvláště staročeského. Napsal J. Ge- bauer	371—425

Úvahy a zprávy.

J. Zubatý: Zeitschrift für vergleichende sprachforschung auf dem gebiete der indogermanischen sprachen	72—76 a 468
J. Zubatý: Beiträge zur kunde der indogermanischen sprachen	77—79 a 469—470
J. Zubatý: Grammatisches aus dem Mahābhārata	79—80
J. Safránek: C. Iulii Caesaris Commentarii de bello Gallico. Scholarum accomodavit usui Ot. V. Slavík. Editio altera emendatio. Addita charta Galliae geographica	157—159
J. Safránek: M. Tullii Ciceronis in L. Catilinam orationes quattuor. Scholarum in usum edidit Robertus Novák	159—160
J. Černý: Rudolf Kleinpaul, Menschen- u. Völkernamen. Etymologische Streifzüge auf dem Gebiete der Eigennamen. Leipzig, C. Reissner 1885	238—240
Jan Safránek: M. Tullia Cicerona řeči proti Katilinovi. Přeložil Rob. Novák. Praha 1885. Cena 38 kr.	240
J. Polívka: Русский Филологический Вѣстникъ. 1885 seš. 2—4.	316—319
J. Polívka: Филологическіе Записки. 1884, VI—1885, I—VI.	319—320
V. Viravský: Homerova Ilias, převedená od Ant. Škody, gymn. řed. V Praze. V kommissi Em. Petřika	446—455
G. Šuran: Attické tvary slovesné dle tříd a abecedy seřadil, přihlížeje zvláště ku klasikům gymnasiijním, J. G. Schulz	455—456
G. Šuran: Slovník k Caesarovým pamětem o válce Gallské. Pro potřeby školské upravil Arnošt Skřivan	456—457
K. Cumpfe: Denkmäler des klassischen Alterthums zur Erläuterung des Lebens der Griechen und Römer. Herausgegeben von A. Baumeister. Leipzig	457—459
J. Král: Der Dialekt der homerischen Gedichte. Für Gymnasien und angehende Philologen bearbeitet von Dr. J. van Leuwen und M. B. Mendes da Costa. Leipzig	459—460
J. Král: K. F. Hermanns Lehrbuch der griechischen Antiquitäten. Von Dr. Albert Müller. Freiburg	460
J. Zubatý: Grundriss der vergleichenden Grammatik der indogermanischen Sprachen. Von Karl Brugmann. Strassburg	461—463
J. Zubatý: Studien auf dem Gebiete des Griechischen und der arischen Sprachen von Joh. Baunack und Theod. Baunack	463—464
J. Zubatý: Sanskrit-Wörterbuch, nach den St. Petersburger Wörterbüchern bearbeitet v. Carl Cappeller. Strassburg 1886	464
J. V. Prášek: Τα Μουσεία τῶν Ἀθηναίων. Les Musées d'Athènes. En reproduction phototypique de Rhomaïdès frères. Publication de C. Rhomaïdès, Dr. ès-sciences physiques. Fouilles de l'Acropole. Texte descriptif de P. Cavvadias, directeur général des antiquités. Athènes 1886	465—466
J. V. Prášek: Proceedings of the Society of Biblical Archaeology	466—467
J. Zubatý: Zeitschrift für vergleichende Literaturgeschichte. Herausg. v. Dr. Max Koch. Berlin 1886	467
J. V. Novák: Zpráva o jednání odboru filologického při prvním valném sjezdu učitelstva středních škol českých v Praze dne 13. a 14. června 1886	471—480

Krameriovi ‚Noví čeští zpěvové pro krásné pohlaví ženské‘.

Podává Jaroslav E. Štastný.

Dle Rybičky (Přední křesitelé, str. I, 13) »vzdělal« Kramerius »několik menších původních i přeložených zpěvů českých, kteréž jednak porůznu, jednak ve sbírce básní českých, r. 1785 skrze V. Tháma s titulem: »Nové básně v řeči vázané« vydané, tiskem u veřejnost podal. Vyrozumév však, že bude moci jiným způsobem ku vzdělání jazyka národního platněji pomáhati, vzdal se dalšího veršování a skončil dráhu básnickou tím, že sebrav své dosavadní práce veršované, vydal je roku 1788 s titulem: »Noví čeští zpěvové pro krásné pohlaví ženské«.

»Sebrav své dosavadní práce veršované« ukazovalo by na větší počet skladeb, ale zmíněná sbírka obsahuje toliko čtyři kusy.

Ještě v Bačkovského Zevrubných dějinách českého písemnictví z r. 1886 čteme v pozn. na str. 50 slova Rybičkova s dodatkem, že N. č. zp. nejsou v žádné z přístupných knihoven pražských. Rybička asi také neměl N. č. zp. v rukou. Jungmann uvádí N. č. zp. v Hist. lit. 1849, VI. 277 s udajem »1 arch sv. 8 (z Hallera a j.)«. Jiné zprávy o N. č. zp. není.

V Thámových Sebr. b. a zp. (dle vyd. z r. 1814) má Kramerius dvě básně: »Wýtraha krásnému pohlavj«, a idyllu »Dafnys a Filida« podepsanou M. W. K—s, w Praze; ty obě v N. č. zp. nejsou.

Všecky čtyři básně v N. č. zp. jsou patrné překlady, jeden z Hallera, jiný z Bürgera, ale druhé dva se nám nepodařilo zjistiti, ač jsme prohlédli většinu německých sbírek básnických z konce XVIII. stol. (jako Gleima, Götze, Uze, Jakobiho a j.).

Kterak Kramerius překládal, je z následujícího srovnání patrné. Jsou to přebásnění velmi volná, za originály ovšem daleko zůstávající. Německý text je vzat z »Versuch schweizerischer Gedichte von Herrn Albrecht von Haller. Neueste und vollkommene Auflage. Biel. In der Heilmannischen Buchhandlung 1776« a z »Gedichte von G. A. Bürger«, Leipzig. Ph. Reclam.

Die Holde, die ich meine.

(Bürger, str. 101 - 3.)

O, was in tausend Liebespracht
Die Holde, die ich meine, lacht!
Verkünd' es laut, mein frommer
Mund,

Wer that sich in dem Wunder kund,
Wodurch in tausend Liebespracht
Die Holde, die ich meine, lacht?

Wer hat wie Paradieseswelt
Der Holden blaues Aug' erhellt? —
Er, welcher über Meer und Land
Den lichten Himmel ausgespannt,
Er hat wie Paradieseswelt
Der Holden blaues Aug' erhellt.

Wer tuschte so mit Kunst und Fleiß
Der Holden Wange roth und weiß? —
Er, der die sanfte Lieblichkeit
Der jungen Mandelblüte leiht,
Er tuschte so mit Kunst und Fleiß
Der Holden Wange roth und weiß.

Wer schuf der Holden Purpurmund
So würzig süß, so lieb und rund? —
Er, der mit Süßigkeit so mild
Die Amarelle würzt und füllt,
Er schuf der Holden Purpurmund
So würzig süß, so lieb und rund.

Wer ließ vom Nacken blond und
schön
Der Holden seidne Locken wehn? —
Er, der in seinem milden West
Die goldnen Halme wallen läßt,
Er ließ vom Nacken blond und schön
Der Holden seidne Locken wehn.

Wer gab zu Liebesred' und Sang
Der Holden süßer Stimme Klang? —
Er, welcher Flötenmelodie
Der Lerch' und Nachtigall verlieh,
Er gab zu Liebesred' und Sang
Der Holden süßer Stimme Klang.

Wer hat zur Fülle höchster Lust
Gewölbt der Holden weiße Brust? —
Er auch, durch den ihr Ebenbild,
Des Schwanes Brust von Flaumen
schwillt,
Er hat zur Fülle höchster Lust
Gewölbt der Holden weiße Brust.

Durch welches Bildners Hände ward
Der Holden Wuchs so schlank und
zart? —

Obraz Dėwčete.

O gak mnohau kráfaŭ se ťtkwj
To Dėwčė, kterėž milugi,
Žádný nemůž pozorowat,

Aniž ten diw wyprawowat;
Když tak mnohau kráfaŭ se ťtkwj
To Dėwčė, kterėž milugi.

Kdo dal ragfkau swětloťt k zfenj,
Gegjmu oku widėnj?
Žádný giný než mocný Bůh,
Ten neydokonalejšj Duch;
Ten dal ragfkau swětloťt w zfenj,
Modrému oku widėnj.

Kdo čerwenost w běloťt zmėnil,
Mė holky ljce ozdobil?
Ten, co wťsecko obziwuge,
Takė růze kwėt maluge;
Ten čerwenost w běloťt zmėnil,
Mė holky ljce ozdobil.

Kdo způfobil twáře ťjěnoťt,
Rtů gegjch ťladkoťt, přjgemnoťt?
Bůh lafkawý ten ťtwofitel,
Wťťeho kwjřj ozdobil;
Ten způfobil twáře ťjěnoťt,
Rtů gegjch ťladkoťt, přjgemnoťt.

Kdo gj dal wlařů ozdobu,

Steynau k hedbáwj podobu?
Přemilý Bůh, ten mocný Pán,
Genž řřjbro, zlato dáwá nám;
Ten gj dal wlařů ozdobu,
Steynau k hedbáwj podobu.

Kdo gj činj hlas přjgemný,
K milowánj wřěťený?
Bůh ty dary tak rozdává,
Genž ťlawjčkům zpėw řěž dáwá;
Ten gj činj hlas přjgemný,
k milowanj wřěťený.

Čj ruka tak mocná byla,
Genž zrůřt pěkný holce dala?

Durch ihn, der wol zu jeder Frist,
Der Schönheit Bildner war und ist,
Durch ihn, den höchsten Bildner,
ward
Der Holden Wuchs so schlank und
zart.

Wer blies so engelfromm und rein
Der Holden Seel' und Leben ein? —
Wer sonst, als Er nur, dessen Ruf
Die Engel seines Himmels schuf?
Er blies so engelfromm und rein
Der Holden Seel' und Leben ein.

Lob sei, o Bildner, deiner Kunst
Und hoher Dank für deine Gunst,
Dass so dein Abbild mich entzückt
Mit Allem, was die Schöpfung
schmückt!

Lob sei, o Bildner, deiner Kunst
Und hoher Dank für deine Gunst.

Doch ach! für wen auf Erden lacht
Die Holde so in Liebespracht? —
O Gott, bei deinem Sonnenschein!
Fast möcht ich nie geboren sein,
Wenn nie in solcher Liebespracht
Die Holde mir auf Erden lacht.

Wšemohaucý ruka Páně
Ženkaú kráfu tak maluge;
Moc Božká to způsobila,

Že zrůft pěkný holce dala.

Kdo wdechł tak dobrau duři
Do těla mé Neymileyšj?
Kdož giný než Wšemohaucý,
Stwořitel, půwod wšech wěcy?
Ten wdechł tak dobrau duři
Do těla mé Neymileyšj.

Chwála tobě stwořiteli,
Wšech wěcy ozdobiteli,
Žes twůg obraz tak způfobil,
A wšj kráfu geg ozdobil;

Za to wšickni děkugeme,
Čeřt a chwálu ti wzdawáme.

Než pro koho mocný Otče
Stwořil fy tak krásné děwče?
Pro mne stwořils tuto kráfu,
Ať má gest každého čafu;
Tobě wptjmně děkugi
Za děwče, kteréž milugi.

**Trauer-Ode beim Absterben
seiner geliebten Mariane.*)**

Nov 1736.

(Haller, str. 141-4)

Soll ich von deinem Tode singen?
O Mariane! welch ein Lied!
Wenn Seufzer mit den Worten
ringen,

Und ein Begriff den andern flieht.
Die Lust, die ich an dir gefunden,
Vergrößert jetzund meine Noth;
Ich öffne meines Herzens Wunden,
Und fühle nochmals deinen Tod.

Doch meine Liebe war zu heftig,
Und du verdienst sie allzu wohl,
Dein Bild bleibt in mir viel zu
kräftig,

Als dass ich von dir schweigen soll.

Na smrt Marye Anny.

Mám gá o twé smrti zpjwati,
Má Neymilegšj těžká wěc,
Když siže nechtěgj hlas dáti,

Ani truchliwá wřta řeč;
Láska, která mne k tobě přiwedla,
Rozmnožuge nynj žalof,
Když mé řdce tak probodla,
Že nemá wje žádnau radoft.

Gakkoli sem tě milowal,
Wřak toho fy zařlaužila,
Wětšj láku bych prokazowal,

Kyž tě smrt nepohltjla;

*) Poznámka vydav.: Aeltester Tochter des Hrn Samuel Wyß., Herrn zu Method und la Mothe, und Marien von Dießbach, die der Verfasser den 19. Febr. 1731 geheirathet, und den 30. Oct. 1736 durch den Tod verloren hat, da er eben einen Monat vorher in Göttingen angekommen war.

Es wird, im Ausdruck meiner Liebe,
Mir etwas meines Glückes neu;
Als wann von dir mir etwas bliebe,
Ein zärtlich Abbild unsrer Treu.

Nicht Reden, die der Witz gebietet,
Nicht Dichterklagen fang ich an;
Nur Seufzer, die ein Herz verlieret,
Wann es sein Leid nicht fassen kann.
Ja, meine Seele will ich schildern,
Von Lieb und Traurigkeit verwirrt,
Wie sie, ergetzt an Trauerbildern,
In Kummerlabyrinthen irrt.

Ich seh dich noch, wie du er-
blasstest,
Wie ich verzweifelnd zu dir trat,
Wie du die letzten Kräfte fasstest,
Um noch ein Wort, das ich erbat.
O Seele voll der reinsten Triebe!
Wie ängstig warst du für mein Leid?
Dein letztes Wort war Huld und
Liebe,
Dein letztes Thun Gelassenheit.

Wo flieh ich hin? in diesen Thoren
Hat jeder Ort, was mich erschreckt!
Das Haus hier, wo ich dich verloren;
Der Tempel dort, der dich bedeckt;
Hier Kinder — Ach! mein Blut
muss lodern
Beym zarten Abdruck deiner Zier;
Wann sie dich stammelnd von mir
fordern.
Wo flieh ich hin? ach! gern zu dir.

O soll mein Herz nicht um dich
weinen!
Hier ist kein Freund dir nah als ich.
Wer riss dich aus dem Schooß der
deinen?
Du ließest sie, und wähltest mich.
Dein Vaterland, dein Recht zum
Glücke,
Das dein Verdienst und Blut dir gab,
Die sind's, wovon ich dich entrücke,
Wohin zu eilen? in dein Grab.

Cýtjm nynj swé láfky mdlobu,
Genž na smyflý se wyljwá,
S tau wveden budu do hrobu,
Giného nepozúšťawá.

Ach, což platno geft narjkati,
Když nenj žádné pomocy,
Komu smutný mám narjkati,
Neb negfy wjce w mé mocy;
Gměnj, statek bych wynaložil
Žádné práce nelitowal,
Po horách dolinách bych chodil,
A po tobě se wptáwal.

Řekl bych mé truchlivé dušši,
Neplač, nekwil, buď wefela,
Přibljž se twá Neymileyšj,
Spatrjš, které sy želela;
Tjmbych swau myšl wbezpečil
O tvém radoštném shledánj,
Mým smyflům bych žalošt wmenšil
Při tom truchliwém hledánj.

Wšak nic takowého nemůž být,
Neb sem tě widěl vmjrat,
Gak vkrutná smrt přišla tě wzýt,
A twoge oči zawjrat;
Widěl, ach! neďá žalošt mluwit,
Gak smutně sy na mne shljďla,
Kdož gen může wšlecko wylflowit
A poslednj Wale dala.

Kam nynj smutný se obrátjm,
Nenj mjšta, genž mne těšj,
Gakých bolešty nepocýtjm,
Nebo wšlecko gen mne děšy;
Zde tento dům, kde sem tě ztratil,
Tam koštel, kde odpotjwáš,
Tu djtky — kyž sem gich ne-
špatřil,
Zde zde mně bolešt přidawáš.

Nepozúšťawá giná rada,
Než že mne chceš při lobě mjt.

Dort in den bittern Abschieds-
stunden,
Wie deine Schwester an dir hieng,
Wie, mit dem Land gemach ver-
schwunden,
Sie unserm letzten Blick entgieng;
Sprachst du zu mir, mit holder Güte,
Die mit gelassner Wehmuth stritt;
Ich geh mit ruhigem Gemüthe,
Was fehlt mir? Haller kömmt ja mit.

Wie kann ich ohne Thränen denken
An jenen Tag, der dich mir gab?
Noch jetzt mischt Lust sich mit
dem Kränken,
Entzückung löst mit Wehmuth ab.
Wie zärtlich war dein Herz im
Lieben,
Das Schönheit, Stand und Gut
vergaß,
Und mich, allein nach meinen
Trieben,
Und nicht nach meinem Glücke maß.

Wie bald verliebest du die Jugend,
Und flohst die Welt, um mein zu
sein;
Du miedst den Weg gemeiner
Tugend,
Und warest schön für mich allein.
Dein Herz hieng ganz an meinem
Herzen,
Und sorgte nicht für dein Geschick;
Voll Angst, bei meinem kleinsten
Schmerzen,
Entzückt auf einen frohen Blick.

Ein nie am Eiteln fester Wille,
Der sich nach Gottes Fügung bog;
Vergnüglichkeit und sanfte Stille;
Die weder Muth noch Leid bewog;
Ein Vorbild kluger Zucht an
Kindern,
Ein ohne Blindheit zartes Herz;
Ein Herz, gemacht mein Leid zu
lindern;
War meine Lust, und ist mein
Schmerz.

Ach! herzlich hab ich dich geliebet,
Weit mehr als ich dir kund gemacht,
Mehr als die Welt mir glauben
giebet.

Mehr als ich selbst vorhin gedacht.
Wie oft, wann ich dich innig küsste,
Erzitterte mein Herz und sprach:
Wie! wann ich Sie verlassen müßte!
Und heimlich folgten Thränen nach.

To twá láfka odemne žádá,
Že y gá mám při tobě být;

Wjm, že w twém poslednjm taženj
To bylo twé promluwenj,
Antoni vmenšime trápenj,
Když budeš semnau spogený.

Ach! nemám bez slzý zpomenaut,
Na ten den, který mně tě dal.
Neb bez bolesti připomenaut

Tu radošt, když sem sy tě wzal;
Twé přátelstwo gakkoli wzácné

Skrze mne sy opuštila,

A mé ofoby welmi špatné

Nad mnohými sy wywolila.

Gak brzo twá mladost odbéhl,
Mé srdce po tě dychtilo,

Twá ctnost hned ge k sobě přitáhla,

Dřjw než se s tebou spogilo;
Ano tys o mne pečowala,

Wjc než o twé wlastnj štěstj,
Má nemoc hned tě sužowala,

Treba byla ta neymenšj.

Twa wúle k dobrému zrozená
Ždy na Boha se skládala,
Gak w kržji tak y w štěstj steyná,
We wšem se gemu poddala;
Žádný hněw, žádné zlřečenj

Mjsta při tobě nemělo,
Z toho sy dala navčenj,

Coby se Bohu ljúbilo

Že srdceň sem tě milowal,
To muřým w prawdě wyznati,
Mnohem wjc než sem wygewowal,

Aniž to mohu zapřjti;
Neb často sem sy w srdcey zpomněl,
Když sem tě z láfky ljúbáwal,
Gak bude, kdybych tě ztratil měl,
Ahned slze sem wydáwal.

Ja, mein Betrübniß soll noch währen,
Wann schon die Zeit die Thränen
hemmt:

Das Herz kennt andre Arten Zahren,
Als die die Wangen überschwemmt.
Die erste Liebe meiner Jugend,
Ein innig Denkmal deiner Huld,
Und die Verehrung deiner Tugend,
Sind meines Herzens stäte Schuld.

Im dicksten Wald, bei finstern
Buchen,

Wo niemand meine Klagen hört,
Will ich dein holdes Bildnis suchen,
Wo niemand mein Gedächtnis stört.
Ich will dich sehen, wie du giengest
Wie traurig, wann ich Abschied
nahm;

Wie zärtlich, wann du mich um-
fiengest;

Wie freudig, wann ich wieder kam.

Auch in des Himmels tiefer Ferne,
Will ich im Dunkeln nach dir sehn,
Und forschen, weiter als die Sterne,
Die unter deinen Füßen drehn.
Dort wird jetzt deine Unschuld
glänzen

Vom Licht verklärter Wissenschaft:
Dort schwingt sich aus den alten
Gränzen,
der Seele neu entbundne Kraft.

Dort lernst du Gottes Licht ge-
wöhnen,

Sein Rath wird Seligkeit für dich;
Du mischest, mit der Engel Tönen,
Dein Lied, und ein Gebet für mich.
Du lernst den Nutzen meines
Leidens;

Gott schlägt des Schicksals Buch
dir auf.

Dort steht die Absicht unsers
Scheidens,
Und mein bestimmter Lebenslauf.

Vollkommenste! die ich auf Erden
So stark, und doch nicht gnug
geliebt;

Wieliebenswertig wirst du werden!
Nun dich e n himmlisch Licht
umgiebt,

Mich überfällt ein brünstig Hoffen,
O! sprich zu meinem Wunsch nicht
nein!

O! halt die Arme für mich offen!
Ich eile, ewig dein zu sein

Ano má žalost nepřestane,
By čalem slze přestaly,

Wěštíj auzkořt zdy mně nastane,
Než oči oznamowaly;
Srdce, genž w zármutku přebýwá,
Nowau boleřt připrawuge,
Když na twau ctnořt, látku zpomjná,
Zdy twau řmrt mi obnowuge.

Do puřtých hor a leřů pŕgdu,

Kde mě žádný newwidj,
S tebau w myřli ře těřřit budu,
To mně žádný nezáwidj;
Tam řy zpomenu na twau látku,
kterau řy mě milowala,

Tam rozgjmáť budu twau krásu,

Kteraus mne k sobě wolala.

Při hwězděné nocy řy pohljdu
Až do wyřokého nebe,
Tam řwau myřl. k tobě pozdwiřnu,
Neb nemohu být bez tebe;
Tjm řnad mé řrdce vpokogjm,

Když tě w gařnořti vhljdam,
K tobě w naději ře připogjm,

Že neodepřeř, co řádám.

Neymilegřřj, kterau řem mnoho,
Wřřak přeďc nedořř milowal,

Tam chey ti wynahradit toho,
Čeho řem zanedbáwal;

Gen neodepři mé žádořti,
Přimlww ře v Boha za mě,

Ať mne powolá k řwé radořti,
Bych tě s njm milowal wěčně.

Ztráta Milého.

1.

Tobě Echo! sy sřezovat
 Budu mé trápenj,
 Tobě budu wyprawowat
 Lásky mé sauzenj:
 Tys zagité ten gediný,
 Genž wyslyšjš hlas newinný,
 A dáš mému
 Strápenému
 Srdcy wtěšenj.

2.

Když počjná měšyc swjat
 Do zahrady mogi,
 Když začjná slawjk zpjwat
 Blijz famičky swogi,
 Pořadjm se w tuto chwjli,
 Djwám se na ten pár milý,
 Autlé srdce
 Wzdychá trpce,
 A mysl má kwjly.

3.

Kde ho hledat, kde ho nagjt
 Gedinkau mám žádost,
 Celý swět kolem obegjt,
 Byla by má radořt:
 Kdybych gen mého milého
 Mohla widět přjtomného,
 Bych spatrila,
 Wyřetrila
 Stálořt lásky geho.

4.

Dnes ořm dnj w mém hágeřku
 Vřnula řem mile,
 W tom řnu řtálo w řtromeřku
 Pacholátko bjlé:
 Smutně na mne ře djwalo,
 Sře sobě wytjralo
 Kročic ke mně
 A boleřtně
 Mé ruky řádalo.

5.

Wjřli, dj on, co láska geřt,
 Měg ře mnau autřpnořt,
 Trpjm muka, řnájřm boleřt
 Pro twau welikau cnořt:
 Mé řrdce tebe miluge,
 Twřg obraz řy oblibuęe,
 Mně wřlj mocy
 Dnem y nocj
 Nedá wjc pokoge.

6.

Na to ře ke mně pořadil,
 Vgaw mě za ruce,
 Mé řerwené ljece hladił,
 Mně klepalo řrdce:
 Mohuli, ptá ře, daufati,
 ře mě budeř milowati:
 Bez tebe bych
 Nemohl žiw,
 Nemoh žiw býti.

7.

Oblieęe řpanilořtj
 Celá omámená,
 Řeči geho lahodnořtj
 Celá opogená,
 Wřtáhla řem na něg mau ruku
 Okolo bjlého krku,
 Hned řem w chwjlice
 Na tiřyce
 Čyřtila zármutků.

8.

Neb hned po prwnj hubičce
 řem ře probudila,
 Mjg milj ře zřatil prudce,
 Radořt ře zmizela:
 Echo hled mně powěděti,
 Mohuli geg kdy widěti,
 Neb mně bude
 W každé době
 Mrzet žiwobyřtj.

Vpokogená Myřl.

1.

Bratřj! negřau wjc ty řasy,
 Když wěřnořt, láska řlaula,
 Newěra s řtj ře zapafj,
 Předřtú láska řhynula:
 Přjřahau ře potwrzuęe,
 řkutky wřřak newyřplňuęe,
 Ař láska, ař láska panuęe!

2.

Kdo prwnj wjno přewowal,
 Noc bez pochybnořti,
 řmeny geho rozmnořowal,
 řřtěpowal s wřlj pilnořti;
 řeř ho potomcy w radořti
 Vřjwagj w neřřjrdmořti,
 Miluęme, miluęme mjrnořti!

3.

Prátelstwj cena prawého
 Nemá gen w wtech hráti,
 Prjtel má srdce wěrného
 Dobrotu nechat znáti;
 Wlaštňj škody nelitowat,
 Gi s radoštj obětowat,
 Hleďme to, hleďme to zachowat.

4.

Zúřtane swět, ten dobrý swět,
 Způsobený k radošti,
 Koho nehne w něm wzrostlý kwět,
 Ať přičte swé tuposti;
 Takowý Misantrop fluge,
 An newinný zert zbraňuje,
 Ať radošt, ať radošt panuge!

5.

Kdo pokladň wyhledává,
 Sám po swé zkáze taužj,
 Za otroka se wydává,
 On gen marnosti flaužj;
 Sám sobě nestěštj kuge,
 Když pokog srdce ztracuge,
 Ať maudrošt, ať maudrošt panuge!

6.

Hleď z štěštj bližnjho swého
 Ždy potěšenj mjtj,
 Hladu, žjzně sprostj geho,
 Nahotu přiodjtj;
 Neodepři potěšenj,
 Wygedney pomoc w tauženj,
 Dokaž twé, dokaž twé tauženj!
